

На хвилі сміху

26.12.2018

Автор [Лариса Жарких](#)Опубліковано в [Культура](#)

0

коментарі

Всі фото Ігоря Бойченка

Здавалося, що може бути смішнішим за добру стару комедію? Тільки комедія, яка потрапила до рук класного режисера.

На основі п'єси відомого англійського драматурга Рея Куні режисер Сергій Павлюк і актори Херсонського театру Куліша створили музичну комедію «Не турбувати». З 22 по 30 грудня вистава йде щоденно, а з січня - в репертуарі театру.

Комедію «Он, она, окно, покойник», або «№13» (саме під такими назвами в російському перекладі відома п'єса Рея Куні «Out of Order») навіть просто читати смішно. І дивуватися не варто: премію Лоуренса Олів'є не аби за що дають! Класична комедія - кумедна та легка, з дотепним текстом, який можна розібрати на цитати, пікантними ситуаціями, іноді, як то кажуть, «на грані фолу», і анекдотичною всеосяжною плутаниною. Недарма хтось із відомих режисерів наполягав, що Рей Куні має бути в кожному театрі. Відтепер він є і в херсонському (не зважаємо на виставу «Смішні гроші», теж за Куні, яку вдалою назвати складно, тому і проіснувала вона якось недовго).

Пам'ятаєте виставу «№13», яку років дванадцять тому привозив у Херсон на гастролі Сімферопольський театр? Тоді глядацька зала просто вмирала зі сміху. І якщо ви бачили цей варіант, вважаєте його еталоном і думаєте, що нічого смішнішого і бути не може - то помиляєтесь. Херсонська вистава «Не турбувати» зовсім інша: музична (шанувальники «Білтз» - тримайтеся!), пластична, дуже стильна - але ще смішніша.

Погляд перший - з глядацької зали

Вас вітає готель «Вестмінстер» (декорації та костюми від Сергія та Наталії Ридванецьких). Тут має відбутися адюльтер: помічник міністра Річард Уіллі (Сергій Михайловський) зваблює секретарку Джейн Уорзингтон (Тетяна Проворова). Але подружній зраді завадив... свіженький труп у вікні (Ігор Кралич). Що робити? Звісно, здихатися незваного трупа, для чого і викликається помічник помічника - «симпатяга, скромняга, чесняга» Джордж Пігден (Павло Костенко все більше і більше розкривається як актор драматичний). І тут починається найцікавіше... Цей нещасливий готельний номер, як магнітом, притягує не тільки керуючого (Валерій Гайфуллін), який намагається спровадити помічника міністра на дебати (де той у цей час і має бути), а й тих, хто взагалі мав сидіти вдома - або не в дома, але, в усякому разі, не вештатися по готелю. Тут і наш потенційний рогоносець Ронні (Сергій Мевша перетворився просто на ображену велику дитину), і дружина зрадника Памела (Ружена Рубльова), і навіть доглядальниця хворої мами помічника помічника Гледіс (Світлана Журавльова). Брехня на брехні заварюють таку кашу, що годі розібратися... І кожний новий поворот народжує нову хвилю сміху.

Якщо чесно, то першоджерело дещо змінили, значно скоротили, поставили інші акценти, додали нові. Здавалося б, змінили статтю одного з другорядних персонажів (замість офіціанта на прізвище Кромвель з'явилася жінка-порт'є Робін Гуд - Вікторія Королько), а скільки несподіванок для глядача! Мало того, що тема сексуальних домагань з'явилася, так ще й труп врешті-решт отримує жіноче вбрання, що робить ситуацію ще смішнішою.

Часом добра стара Англія на сцені дуже нагадує Україну сучасну («Ну, якщо ви брешете...» - «Ронні, я ж депутат!» - цей діалог авторства Рея Куні викликає гомеричний регіт у залі), часом її наближають впізнаваними вигуками сучасних нардепів, що теж додає веселощів. Трішечки стриптизу, трішечки непорозумінь, трішечки переодягань - і, звісно, хеппі-енд.

Та найголовніше - вистава музична, наші герої чудово співають і танцюють під музику «Бітлз» у виконанні оркестру театру (окреме «браво» акторам і режисеру з пластики Юрію Буссу за танок з трупом).

Не сказати, що перші вистави пройшли бездоганно, але було дуже весело, насміялися глядачі від душі. Гарний настрій довго триває і після того, як лаштунки закрилися.

P.S. Матюків не було. Голими задами не світили (першоджерело це передбачає). Хоча... ревнителі моралі можуть причепитися до жестів. Але хай краще цього не роблять. Нехай краще насолоджуються.

Погляд другий - з-за лаштунків

Інтерв'ю з режисером вистави Сергієм Павлюком:

- Пане Сергію, чому цьогоріч ви взяли для передноворічного мюзиклу п'єсу Рея Куні?

- Просто лягло. Грузити глядачів перед святами не хочеться, а основні веселі мюзикли ми вже переставили: почали з «Нью-Йорк, Нью-Йорк», потім «Папа в кубі» (зараз хочемо перенести її на малу сцену, бо цікава музична вистава була), «В джазі тільки дівчата», «За двома зайцями»... Не всі комедії хороші самі по собі, і Куні взагалі - відверто кажу - не мій автор. Я бачив декілька вистав, але вони мене не переконали. Сама п'єса нелогічна, Куні тим і славиться, що у нього набір анекдотів, смішних ситуацій. Але починаєш розпрацьовувати - і стикаєшся з тупиками. П'єсу ми перекроїли, тексту залишили процентів 50, щоб акторам було зручно, щоб вони розуміли, що вони грають.

- І як актори, виправдовують сподівання?

- По суті, головний герой - це містер Пігден. Це момент розвитку для Паші Костенка. Я хочу зробити з нього драматичного актора, хоча він артист балету. Зараз в нього потужний акторський послужний список - не кожен актор в нашому театрі може таким похвалитися. Але це його, я його дошліфовую, вчу. Наступний щабель - щось безумно серйозне спробувати з ним зробити. Таня Проворова - кожного разу вона філігранна, цікава і смішна. Дуже потужна актриса. Молодь підтягую. Я балдію зараз від Гайфулліна, він ще трошки дерев'яний, але він герой! Нарешті в мене замість Кіяшко є кльовий пацан! Він не вокаліст, але виходить - і співає, і як співає! До речі, на наступний новий рік ми плануємо реанімувати «Нью-Йорк, Нью-Йорк», уже підросли мої хороші молоді актори, Сергій Кіяшко і Лоліта Мінасян залишили театр - але є Валера Гайфулін. Я дуже люблю близнючок, які в нас з'явилися (Вікторія та Каріна Кириченки). Вони не актриси і нібито не хочуть бути актрисами, але це гарна фішечка. Тая Новачук - це краса плюс голос! Це Ружена Рубльова з волкалістами працює, я туди не лізу.

- Чому музика «Бітлз»?

- Тому що Англія, це одразу прийшло мені в голову. Мені дорікали, що музика не всім подобається, бо не всі знають «бітлів». Але в цьому вся суть: вистава спокійна, музика стримана.

- Ваші новорічні музичні вистави взагалі виходять дуже своєрідними.

- Це стиль, який ми вигадали. Як на мене, дуже рідко такі вистави можна зустріти. Ми беремо просто комедію, літературний твір як скелет, а потім вплітаємо в неї пісні не просто як пісні - а за сюжетом.

- До речі, хто вам пише тексти до пісень?

- Це Ружена Рубльова. Для мюзіклу «Нью-Йорк, Нью-Йорк» писала ще Влада Білозоренко, потім ми підключили Ружену Анатоліївну і з того часу пише вона.

- Так ви розвиваєте в людях нові таланти!

- Ружена Анатоліївна не просто заслужена - водна дійсно дуже талановита людина, і головне - професійна. Ружена спрацювалася з Артемом Вікторовичем (диригент оркестру Артем Філенко) - це безумно крутий чувак, і як людина хороший. Шкода дуже, що в Луганську це все відбувається - вони звідти переїхали. Там ми познайомились, коли робили «Марусю Чурай», а тепер доля його привела сюди. Зараз вони вже вимагають від мене музику наступної вистави (наперед анонсую: ми так само робимо музику для бенефісу Олени Галл-Савальської, який відбудеться в середині лютого, на день закоханих; вистава буде називатися «Серена», зараз ми підібрали музику і пишемо вірші, теж п'єсу повністю перекроїв, переробив, дописуємо монологи). Юрій Бусс зараз розвивається вже не як хореограф, але я витягую його саме як режисера по пластиці. І тут я хочу відзначити, що нарешті почав працювати з хорошою командою, де кожен робить свою справу (раніше - то ми все вчилися).

- Чому режисер на перших показах не вийшов до глядача?

- Можливо, 30-го вийду. В мене є своє правило: я не виходжу більше 3 разів. Ще раз можу вийти на якомусь фестивалі, якщо ми кудись веземо виставу. Так я борюсь зі своєю «зірковістю». В принципі, режисер заслуговує на аплодисменти, як і актор, але - один раз, як на мене, два рази, три - не більше. Коли я задоволений процесом, я виходжу і стаю на коліна перед акторами. І це не пафос - це подяка. На очах усієї публіки я преклоняю коліна перед людьми, які відпахали. Для мене це не понт, хоча це може так і сприйматися. Часом, актори доводять, але це процес емоційний, стресовий для всіх. Інколи я взагалі не хочу виходити - але виходжу, щоб не образити глядача, бо хтось приходить дивитись саме на режисуру Павлюка.

- Загалом, режисер Павлюк, виставою задоволений?

Ще ні. Але вистави, які я ставлю під Новий рік, потім дуже довго йдуть в репертуарі, причина дуже проста - вони відшліфовані. Ми стараємось, працюємо, не зупиняємось і будемо сподіватися, що вистава дошліфується до 30-го, і після Нового року буде цікава комедія.

ТЕГИ

[культура](#)[Новини Херсона](#)[вистава](#)[Театр Куліша](#)[Інтерв'ю](#)[режисер](#)[Сергій Павлюк](#)[Лариса Жарких](#)

Детальніше в цій категорії: [« Українські книжки отримали нагороду в Південній Кореї Істории уходящего года: плейбэк-театр «Suncity» »](#)

ПРОКОМЕНТУВАТИ:

Повідомлення *